

2. Retten i Første Instans fejlfortolkede det kvalitative og det kvantitative kriterium i fællesskabsrettens krav om i henhold til artikel 8, stk. 4, at være »erhvervsmæssigt anvendt«. Retten fastslog for det første, at dette krav skulle fortolkes som enhver erhvervsmæssig anvendelse, der finder sted uden for rent private forhold, idet den navnlig fastslog, at der ikke var krav om reelt at bruge den påståede rettighed i henhold til artikel 8, stk. 4, sådan som det ville være tilfældet med varemærker. I denne forbindelse tillod Retten, at leveringer »Free of charge« blev anset for »erhvervsmæssigt anvendt« samt brug i anden egenskab (varemærkebrug i stedet for oprindelsesbetegnelsesbrug). For det andet tillod den appellerede afgørelse med urette, at der blev taget hensyn til brug efter datoen for ansøgning om det varemærke, der var rejst indsigelse mod, og Retten tog dermed ikke hensyn til det forhold, at for at en ældre rettighed skal være egnet som indsigelsesgrund i henhold til artikel 8, skal alle betingelser for denne indsigelsesgrund være opfyldt på det tidspunkt, da den ansøgning, der rejstes indsigelse imod, indgives. For det tredje fejlfortolkede Retten artikel 8, stk. 4, idet den under fravigelse af territorialitetsprincippet fastslog, at der kunne tages hensyn til brug, der havde fundet sted i andre lande end de lande, hvor den påståede rettighed i henhold til artikel 8, stk. 4, eksisterer.
3. Retten i Første Instans fejlfortolkede også kravet om »ikke kun [at have] lokal betydning«. Retten mente i det væsentlige, at dette krav var opfyldt ved den omstændighed, at den påståede rettighed i henhold til artikel 8, stk. 4, havde sin oprindelse i et tredjeland og blev udvidet til to medlemsstater i Den Europæiske Union. Retten rejste ikke spørgsmålet, om der var tale om en rettighed, som ikke kun havde lokal betydning i de to faktiske medlemsstater, hvor rettigheden blev gjort gældende, og Retten åbnede dermed mulighed for at etablere rettigheder i henhold til artikel 8, stk. 4, fra lande uden for Den Europæiske Union.
4. Det andet appelanbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 4, litra b), sammenholdt med artikel 74, stk. 1. Artikel 8, stk. 4, litra b), kræver, at den nationale ret giver Budvar ret til at forbyde anvendelsen af det varemærke, der er rejst indsigelse imod. Appellammeret havde på grundlag af de beviser, parterne havde fremlagt, og under anvendelse af den faste regel om, at bevisbyrden i indsigelsessager for Harmoniseringskontoret påhviler indsigeren, afgjort, at Budvar ikke havde godtgjort, at selskabet i henhold til national ret i enten Frankrig eller Østrig var i stand til at forbyde brugen af varemærket »BUD«. I strid med artikel 74, stk. 1, og artikel 8, stk. 4, litra b), fastslog Retten imidlertid, at Harmoniseringskontoret ex officio og ud over de af parterne fremsatte anbringender skulle undersøge retstilstanden og den retlige udvikling til støtte for den påståede rettighed i henhold til artikel 8, stk. 4, i stedet for at forkaste indsigelsen, fordi Budvar ikke havde godtgjort sine påståede rettigheder.
5. Sammenfattende har Retten i Første Instans i den appellerede dom fortolket artikel 8, stk. 4, på en måde, som er svær at forene med ordlyden af denne bestemmelse og

umulig at forene med formålet med forordning nr. 40/94 om at skabe en velfungerende fælles EF-varemærkerettighed, med henblik på at fremme den interne handel i Fællesskabet.

6. Hver af disse retskrænkelser fra Retten i Første Instans førte til annullationen af Andet Appellkammers afgørelser, og retskrænkelserne er derfor — hver for sig — grund til at ophæve den appellerede dom.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker, EFT 1994 L 11, s. 1.

Sag anlagt den 11. marts 2009 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Tjekkiske Republik

(Sag C-100/09)

(2009/C 113/50)

Processprog: tjekkisk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved L. Jelínek, P. Dejmek, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Tjekkiske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Tjekkiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 24 i Kommissionens direktiv 2007/14/EF af 8. marts 2007 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked (¹), idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Den Tjekkiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 8. marts 2008.

(¹) EUT L 69, s. 27.